

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Dyrektora Aresztu Śledczego w S.
przy uczestnictwie W. N. i Prokuratora Okręgowego w G.
o uznanie osoby za stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania W. N.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 maja 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) na rzecz adw. A. K.

wynagrodzenie w kwocie 120,- (stu dwudziestu) złotych powiększone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia uczestnikowi nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka nie została wykazana, bowiem wskazanych wyżej wymagań skarżący nie spełnił. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie - budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Uczestnik ograniczył się do pozostawienia szeregu pytań prawnych, bez sformułowania przekonywującego, rzeczowego uzasadnienia, w związku z czym stanowią wyraz raczej mniej lub bardziej uzasadnionych wątpliwości prawnych oraz kazuistycznych zagadnień luźno powiązanych z merytorycznym rozwiązaniem w sprawie. Przedstawione w sprawie opinie biegłych nie pozostawiają wątpliwości i w sposób jednoznaczny wskazują na bardzo wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez uczestnika czynu zabronionego. Zagadnienie związane z zakresem

pełnomocnictwa z urzędu prowadzące do nieważności postępowania pomija treść art. 91 k.p.c. określającego uprawnienia pełnomocnika strony.

Przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącą oddzielnie. Tymczasem skarżący połączył je w jednym uzasadnieniu służącym motywom uzasadniającym zagadnienie prawne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 10 ust. 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).